

Phần 2

Chương 5

Thử Dạ Lương Tiêu Dữ Quân Đồng

Đêm khuya, Hồng Dục đường có một đám khách không mời xông vào.

Họ toàn là những tên ăn chơi đã ngoài hai mươi, trong nhà có già không có nhỏ hoặc giả là cả nhà ăn no không lo đói, nói đơn giản chút là bị quan phủ liệt vào danh sách đen hạ lệnh nội trong năm nay phải thành thân, nếu không sẽ áp giải đi xây trường thành.

“Tra ra chưa?” Một tên nam nhân mặt dài lạnh lùng nói.

“Tra không ra, chắc là người ở ngoài hương mới đến.” Một nam nhân mặt tròn đáp, ngữ khí bất bình, “Trần Thầm Hương chúng ta vốn dĩ cháo ít tăng nhiều, không ngờ còn có tên không có mắt đến đây giành cơm ăn, đã giành thì giành đi, cứ nhiên giành Hoa Diễm Cốt nổi danh ở trấn Thầm Hương chúng ta, thật là không nhìn được mà!” Lời vừa mới dứt, cả đám người lập tức đồng tâm chống địch.

Hóa ra đây là một đám ô hợp có chút gia thế ở đây. Tân pháp ban hành, ngay từ đầu họ đã có ý với Hoa Diễm Cốt - Người nữ tử nổi danh cả trấn, mỹ mạo trí tuệ đều có và còn là hóa thân của tài lực địa khế. Có Hoa Diễm Cốt trong tay, huynh đệ ít nhiều đỡ phải phần đầu năm trăm năm.

“Mọi người xông lên, nữ nhân đánh ngất lôi đi, nam nhân đánh chết vứt xác.” Nam nhân mặt dài tay phải cầm bó hoa tươi, tay trái cầm chiếc lưỡi gặt, xả thân đầu tiên xông về phía tấm thất của Hoa Diễm Cốt. Kết quả vừa xông đến trước cửa liền nghe thấy trong khuê phòng truyền lại tiếng của một nam nhân!

“... A a...” Chính vào lúc này, tiếng rên rỉ của nam nhân vang lên!

Bọn nam nhân độc thân như sét đánh ngang tai, sững người quay đầu về phía trước rèm cửa sổ.

Trên trước màn trắng hiện ra hai bóng người một cao một thấp, một cường tráng một yếu ớt, tựa như đại mộc và hoa đào, bóng người đan xen dường như một người áp trên một người, bên tai thoảng lại giọng nói của Hoa Diễm Cốt: “Đau quá!”

Hoa Diễm Cốt tựa lẳng tiêu cao không với tới kia cứ nhiên bảo đau quá? Bóng tối bao phủ bọn nam nhân độc thân, cả người run như lá rơi trước gió.

“... Xin lỗi.” Nam tử ấy nói thềm.

“Ta không sao, tiếp tục nào.” Hoa Diễm Cốt ân cần nói, “Lần này sâu hơn chút...”

“Ừ...” Nam nhân đáp, tiếp đó là một loạt những âm thanh của nước.

“Ai da, chảy ra rồi.” Hoa Diễm Cốt ảo não nói, “Thôi lát nữa lau là được...”

“Không được a, không được a!!!” Đám nam nhân không nhìn được ai này mặt đầm lệ nhòa phá cửa xông vào, sau đó rất nhanh bị đánh đuổi ra ngoài.

Hoa Diễm Cốt y phục chỉnh tề đứng bên cửa sổ, không biết nên cười hay nên khóc nhìn bọn ô hợp, sau đó biểu cảm trên gương mặt dần dần biến mất. “Cút” nàng lãnh đạm nói. Chỉ trong một chữ, mi mục đáng người đều phát ra sát khí phảng phất như mắt thường cũng nhìn thấy được, nàng đứng nguyên bên cửa sổ, phi vũ cài trên tóc, hồng y trên người và cả ánh mắt nàng đều như toát ra ngọn lửa, cả người như đóa hồng liên đến từ địa ngục. Những người bị ánh mắt của nàng tóm phải đều cảm thấy như lửa diễm đang lan vào cơ thể, thiêu đốt từ trong ra ngoài.

Cho đến khi Hoa Diễm Cốt đóng cửa sổ lại quay người rời khỏi, những người ngã dưới đất mới dần hồi thần, cả âm thanh cũng không dám phát ra lão đảo chạy khỏi Hồng Dược đường, phảng phất như chậm chút sẽ bị người nữ nhân tựa như ác mộng kia ăn thịt.

Trong phòng, Kinh Ảnh lặng lẽ ngồi trên ghế.

Hoa Diễm Cốt trong lúc xoay người, luồng sát khí ấy đã biến mất không còn dấu tích, nàng mỉm cười bước đến trước mặt hắn, tiếp tục việc khi nãy - gấp xương cá.

“Há miệng lớn, a... không được cắn ta!” Hoa Diễm Cốt cẩn thận gấp chiếc xương cá trong cổ họng ra, tiện tay dùng khăn lau đi nước bọt tràn ra ngoài: “Ăn cá thì ăn, sao người ngay cả xương cũng nuốt luôn chứ...”

Kinh Ảnh ngồi dậy, đưa tay với lấy ly trà trên bàn hộp vài ngụm. Sau đó nhìn quanh tứ phía một lúc mới nhỏ tiếng nói: “Không thể lãng phí thức ăn, xương cá mềm như vậy, nhai nhai là ăn được...”

Hoa Diễm Cốt không kiềm được vồ vồ trán: “Người... trước kia người sống cuộc sống không phải con người nào vậy hả?”

Trầm mặc hồi lâu, Kinh Ảnh nhìn nàng, “Diễm Cốt.”

“Hửm?” Hoa Diễm Cốt liếc sang hắn.

“Ta giúp người giết người có được không?” Kinh Ảnh điềm tĩnh nói, ngữ khí ấy phảng phất như nói ta giúp người giết con gà có được không?

Hoa Diễm Cốt không biết nói gì.

“Triệu Như thị gạt người, ta không phải là gia tướng, mà là tử sĩ.” Đôi mắt đen láy của Kinh Ảnh bình lặng nhìn chằm chằm Hoa Diễm Cốt, “Ta có thể

giúp người giết người, bất luận đối phương ở đâu, cũng bất luận đối phương là ai, chỉ cần hạ lệnh cho ta.”

Khóe môi Hoa Diễm Cốt co giật, bất giác đưa tay xoa đầu hấn: “Con người ta lương thiện, hành sự mềm dẻo, người đời ái mộ ta còn không kịp, sao có thể kết oán với ta... cho nên ta hoàn toàn không muốn giết người.”

Kinh Ảnh thất vọng cúi thấp đầu: “... Vậy ta còn có thể ăn cơm không?”

“Sao lại hỏi vậy?” Hoa Diễm Cốt cảm thấy hấn dường như có khuấy mắc.

“... Lúc ta còn ở doanh trại tử sĩ, mỗi ngày chỉ có một bữa.” Kinh Ảnh hạ giọng nói, “Khi ấy chỉ muốn giết người, bởi chỉ có giết người trở về mới có cơm ăn.”

“... Không cần người giết người ta cũng cho người ăn cơm.” Hoa Diễm Cốt khẳng định chắc chắn, “Còn có thịt!”

Kinh Ảnh vội ngẩng đầu, hai mắt rực sáng nhìn nàng: “Ba bữa?”

“Bốn bữa cũng được.” Hoa Diễm Cốt hào phóng vung tay.

“Có thịt?” Ánh sáng trong mắt Kinh Ảnh càng sáng hơn.

“Còn có cá.” Hoa Diễm Cốt hào phóng vung tay còn lại.

Kinh Ảnh nhìn chằm chằm Hoa Diễm Cốt, gương mặt thiếu thôn cảm xúc nở một nụ cười nhẹ, vừa ôn nhu vừa thuần khiết, tựa như ánh sáng soi vào đóa hoa súng.

“Diễm Cốt.” Kinh Ảnh dùng ánh mắt thân thiết quay lại nhìn Hoa Diễm Cốt, “... Lần sau, Diễm Cốt còn gấp xương cá cho ta không?”

Nhìn nụ cười trên mặt Kinh Ảnh và cảm xúc trong ánh mắt hấn, nàng không còn làm lẩn hấn với sự phụ...

Ánh trăng ngoài cửa sổ.

Nến đỏ rọi hai người.

Cùng lúc này, tại Cố phủ.

Cố Triều Huy lười nhác nằm trên nhuyễn tháp, bên cạnh là ba vị tuyệt đại giai nhân đầm chân mời rượu.

“Gia.” Một tên hái hoa cung kính dâng cuộn tranh cho hấn ta.

Cố Triều Huy lười lười ‘ừ’ một tiếng, tự khắc có một vị mỹ nhân lên trước mở cuộn tranh ra cho hấn ta. Vị hào thương nổi danh thiên hạ này có một thói quen, đó là thu thập mọi loại mỹ nhân. Hấn ta cố ý thuê những tên hái hoa chuyên để thu thập mỹ nhân đồ, nếu như ưng ý bèn nghĩ cách để nạp đối phương vào phủ.

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, hấn ta dung mạo đoạn lệ gia sản đồ sộ gia thế hiển hách, nữ nhân hấn ta ưng ý rất ít khi cự tuyệt hấn ta. Thậm chí còn

có nhiều diễm kị bản nữ có mỹ mạo, đêm khuya đến nương nhờ hấn ta. Tuy phú hào trên thế giới này không chỉ hấn ta, nhưng có tiền không có anh tuấn, có anh tuấn không có tiền. Nếu có cả hai lại không trẻ trung như hấn ta... suy đi tính lại, vẫn là Cố Triều Huy hấn ta tốt nhất.

Chỉ là từ sau khi xem qua tranh vẽ của Hoa Diễm Cốt, hấn ta đã rất lâu không nạp tân nhân. “Đã từng thương hải nan vi thủy, trừ khước u sơn bất thị vân.” Từ từ nhắm mắt lại, Cố Triều Huy thất vọng nói. Ba vị mỹ nhân bên cạnh đều biến sắc.

Tên hái hoa khẽ lau mồ hôi, từ trong người lấy ra một cuộn tranh, “Gia, những thứ khác có thể không xem, nhưng bức cuối cùng này không thể không xem a.”

“So với Hoa Diễm Cốt thì thế nào?” Cố Triều Huy vẫn nhắm nghiền mắt, tóc đen xoa sau đầu, bộ hồ phục Tây Vực khẽ lệch, lộ ra cơ ngực quyền rũ.

“Tuy không sánh bằng, nhưng cũng không kém xa.” Tên hái hoa vội nói.

“Ồ?” Lúc này Cố Triều Huy mới lấy lại chút tinh thần, hấn búng tay về phía mỹ nhân lục y bên cạnh, vị mỹ nhân đó lập tức hiểu ý bước lên trước, lấy bức tranh vẽ, trở về trước nhuyển tháp mở ra.

Cuộn tranh từ từ mở ra. Cố Triều Huy một tay chống sau đầu, mắt hé mở.

Khi cuộn tranh mở được một nửa. Cố Triều Huy hoàn toàn mở to mắt, ánh sáng toát ra từ đôi đan phụng nhãn ấy phảng phất như mỹ tửu trong ly say mê lòng người.

Cuối cùng, khi cuộn tranh hoàn toàn mở ra. Cố Triều Huy đã bật từ trên nhuyển tháp dậy, đoạt lấy cuộn tranh, đôi mắt đầy sự xâm lăng nhìn chằm chằm người trong tranh, ánh mắt đầy ngọn lửa chiếm hữu.

Đó là một bức nữ tử du xuân đồ, vị nữ tử đó nghiêng người ngồi bên bờ suối, niêm hoa nhất tiêu phân diện hàm xuân. Chỉ nửa bên mặt đã yêu diễm vô cùng, nhìn kỹ cư nhiên cảm thấy toàn thân không chỗ nào không mỹ hoặc, nhất cử nhất động đều yêu diễm tuyệt trần.

“Ha ha ha, quả là quốc sắc thiên hương!” Cố Triều Huy bật cười, xem ra thật sự rất thích. Hấn ta mở bức họa, bước xuống nhuyển tháp, cư nhiên ngay cả giày cũng lười mang, chân trần đi qua đi lại trên tấm thảm Ba Tư, “Nữ nhân này ở đâu, mau chóng đưa đến gặp ta!”

Tên hái hoa thấy thế biết là chủ tử quyết tâm phải có được nữ tử này, tình hình này chỉ xảy ra hai lần, lần trước là vị Hoa Diễm Cốt kia.

Hôm đó một bọn hái hoa ngẫu nhiên gặp được Hoa Diễm Cốt, ngạc nhiên trước vẻ đẹp của nàng, ngay lập tức tìm họa sư đến, len lén vẽ một bức họa của Hoa Diễm Cốt dâng lên Cố gia, Cố gia vui mừng vô cùng, cứ ngỡ việc tốt đã thành, Hoa Diễm Cốt kia chẳng qua chỉ là một y nữ sống một mình sau lưng lại

không có chút thân thể, dù liệt tính thể nào chẳng qua cũng là cục xương khó gặm. Nhưng khi động đến nàng... Tên hái hoa không nhịn được run cả người... Sáu tên hái hoa, bỗng chốc mất tích hết bốn người.

Hoa Diễm Cốt đó căn bản là ao đầm không rõ nông sâu a.

“Lí Phúc!” Giọng Cố Triều Huy không vui vang lên.

Tên hái hoa lúc này mới hồi thần, vội vã dập đầu đáp: “Vâng vâng, gia, ngày mai nô tài sẽ đưa vị nữ tử này đến.”

“Được.” Cố Triều Huy lúc này mới vừa ý nhếch môi, trở về nhụyễn tháp, đặt bức tranh ấy bên cạnh tựa như muốn chộp mắt cùng nữ tử trong tranh.

Ba mỹ nhân hầu hạ bên cạnh hắn ta sắc mặt cực kì khó coi, ánh mắt nhìn tên nô tài cũng trở nên không thiện ý.

“Nô tài cáo lui trước.” Tên hái hoa không tiếp tục ở đây tự chuốc họa vào thân, những mỹ nhân đó dù có hận hắn ta thì đã sao chứ? Hắn ta là tên hái hoa, dựa vào chọn mỹ nhân cho chủ tử mà kiếm sống, trừ khi hắn ta chết hoặc không cần phải ăn cơm, nếu không thì nhất định phải đi khắp bốn phương tìm giai nhân mỹ mạo trẻ trung.

“Ừ, lui đi.” Cố Triều Huy không để tâm phẩy phẩy tay, toàn bộ tinh thần đều tập trung vào bức tranh.

Xem tình hình này, lòng tên hái hoa vừa mừng rỡ vừa nhẹ người.

Vui mừng là bởi chủ tử thích mỹ nhân do hắn ta chọn, hắn ta sẽ có càng nhiều tiền thưởng, mấy tiểu tử trong nhà hắn có thể tiếp tục học hành sau này trở thành cử nhân tú tài, không cần tiếp nghề của phụ thân chúng. Thở phào nhẹ nhõm là do ánh mắt của Cố gia cuối cùng cũng dịch khỏi người của Hoa Diễm Cốt, nếu như Cố Triều Huy kiên quyết muốn có được Hoa Diễm Cốt, e là... hắn ta sớm muộn cũng bước theo vết xe cũ của bốn tên hái hoa kia.

Chương 6

Có Vị Mỹ Nhân Tên Mạc Sâu

Thập lí hồng trang đội tiền giá, bách nhật lưu thủy nạp thiếp yến.

Đây không phải lần đầu tiên Cố Triều Huy nạp thiếp nhưng khua chiêng đánh trống rộn ràng như vậy lại là lần đầu tiên. Tiểu thiếp đó tuy ngồi trong kiệu nhỏ, đi vào từ cửa bên, nhưng đội rước tân nương dài mười dặm, yến tiệc kéo dài cả tháng, khiến cả trấn Thẩm Hương đâu đâu cũng ngập tràn mùi rượu thơm.

Những nam nhân từ yến tiệc trở về gặp ai cũng nói: “Cố lão gia nạp tân thiếp, chắc chắc, mười ngón thon thon, kim liên nho nhỏ, không nhìn dung mạo chỉ nhìn dáng người cũng khiến gia đây cả người tê mê...”

Còn những tam cô lục bà từ yến tiệc trở về đa phần đều làu bàu: “Cố Triều Huy chẳng qua chỉ là nạp thiếp, nên đồ vải đồ ở ba trần lân cận đều bị hấn ta dùng hết, ngay cả vải có màu sắc gần hồng hồng cũng không còn, rốt cuộc hấn ta muốn thế nào? Để nữ nhi nhà người ta mặc áo trắng gả phu quân sao? Sau đó động phòng hoa chúc thấp nền trắng hả?”

Gió mưa bên ngoài Hoa Diễm Cốt hoàn toàn không hay... sau khi khí trời chuyển nóng, Hoa Diễm Cốt gần như nhốt mình trong hầm băng ôm lấy tảng băng chờ mùa thu đến.

“Diễm Cốt, trong nhà hết gạo rồi.” Kinh Ảnh đẩy cửa bước vào, ánh mặt trời len lỏi từ bên người chiếu vào mặt Hoa Diễm Cốt.

“A a a! Ta sắp tan rồi!” Hoa Diễm Cốt hét lên, dùng tay che mặt trốn vào góc khuất của căn phòng, tiếp đó là một thỏi bạc được ném lại, “Ta không ra ngoài, người đi mua về đây đi.”

Kinh Ảnh ‘ờ’ một tiếng quay người rời khỏi. Kết quả Hoa Diễm Cốt suy nghĩ hồi lâu, sợ hấn bị người ta lừa chỉ đành vội vàng thay xiêm y nhanh chóng đuổi theo.

Đợi khi đi được một vòng trên phố, Hoa Diễm Cốt mới phát hiện nàng đến chỉ là dư thừa. Kinh Ảnh tuy thường ngày rất hồ đồ, nhưng chỉ cần động đến thức ăn lập tức trở nên như lang như hổ... hấn vào tiệm lương thực vốn có tiếng là cân ít đong thiếu, chủ tiệm ức hiếp khách lạ mặt càng nửa cân đong thành một cân.

Biểu cảm của Kinh Ảnh trước nay đã rất ít, rời khỏi Hoa Diễm Cốt thì căn bản có thể xem như không có cảm xúc. Thấy chủ tiệm ức hiếp người, Kinh Ảnh không những không phẫn nộ, cũng không lộ vẻ hung thần ác bá. Chỉ từ từ rút thanh trường kiếm ra...

“Cho ta gạo, hoặc là chết.” Kinh Ảnh lãnh đạm nói.

Vậy nên khi hấn bước ra khỏi cửa tiệm, không những có được đủ lượng gạo trắng, chủ tiệm còn tặng hấn một đong nếp đen, vừa đong gạo vừa không quên cười trù: “Tiểu tiệm nhiều thất thu, gạo trắng không trắng, gạo nếp không dẻo, ai mua ai xui xẻo, ai ăn ai phiền muộn, cho nên thiếu hiếp a, lần sau đừng đến nữa...”

“Làm tốt lắm, trở về ta làm cháo nếp băng cho ngươi.” Hoa Diễm Cốt cười vui vẻ đón hấn trước cửa. Nàng trước nay luôn bệnh vực người thân, nếu như chủ tiệm hà khắc với Kinh Ảnh, nàng nhất quyết không dễ buông tha, ít nhất khiến chủ tiệm trút một lớp da máu. Nay thấy Kinh Ảnh tự giải quyết được một việc, nàng cư nhiên có cảm giác mẫu thân nhìn thấy hài tử nhà mình có được thành tựu... còn về chủ tiệm ấy sớm đã bị nàng quên bống.

Kinh Ảnh nghe vậy liền vui mừng. Gương mặt thiếu thốn cảm xúc cũng nở nụ cười rất nhẹ, chỉ là nụ cười này phút chốc biến mất, giây phút tiếp đó Kinh Ảnh đã dang cánh tay phải kéo Hoa Diễm Cốt vào lòng, ôm chặt.

Cỗ xe ngựa sượt ngang qua nơi Hoa Diễm Cốt vừa đứng khi nãy, gió lướt qua do cỗ xe đó khiến sóng lưng nàng lạnh toát. Hoa Diễm Cốt tức giận quay đầu lại nhìn chằm chằm bóng cỗ xe đã khuất, vừa định hóa lời nói thành đao kiếm đâm đối phương mười mấy lỗ, đột nhiên nghe thấy tiếng nói lạnh lùng từ trên truyền lại: “Để ta giết hẳn ta.”

Sau đó là âm thanh trường kiếm xuất tiêu.

“... Quay trở lại đây!” Khóe miệng Hoa Diễm Cốt co giật, đưa tay níu lấy tay áo Kinh Ảnh, “Giữa thanh thiên bạch nhật, quan trọng nhất là nhiều người làm chứng như vậy, sao ngươi có thể giết người?”

Trường kiếm rút về, Kinh Ảnh quay đầu điềm tĩnh nhìn Hoa Diễm Cốt: “Hiểu rồi, đợi khi đêm đen gió lớn không có bóng người ta sẽ động thủ.”

“... Năng lực lí giải sự việc của ngươi quả nhiên tăng thêm một bậc rồi.” Hoa Diễm Cốt lắc đầu thua cuộc. Kinh Ảnh cảm thấy được khen ngợi liền lộ vẻ vui mừng.

Và lúc này, chiếc xe ngựa chạy điên cuồng kia đã biến mất khỏi tầm mắt sau khi đâm nhào ba gian hàng, đập nát một đống trứng gà, cuối cùng cũng dừng lại trước một hào môn thâm viện, phía trên hai con sư tử trắng như ngọc trước cửa có treo một tấm bài, trên đó viết hai chữ: Cố phủ.

Vài người hạ nhân nhanh chóng từ trong chạy ra lấy từ tay tên phu xe một chiếc hộp gỗ, chiếc hộp khắc hoa họa phụng bắt mắt tinh xảo, còn thềm phát ra một luồng hàn khí. Đợi khi đám hạ nhân đưa đến thiện phòng, mở ra nhìn mới phát hiện thì ra là cả hộp băng. Nhìn kĩ hơn mới thấy bên trong những cục đá trắng ngần trong suốt ấy là một xâu vải đỏ tươi mọng nước...

“Mau đi gọi lão gia và phu nhân dậy.” Một tì nữ áo xanh lập tức lên tiếng phân phó, “Người đâu, đến hầm băng lấy ít đá mới đến đây! Người đâu, đem chiếc đĩa mã não trắng đến đây! Người đâu, đi hầu hạ lão gia và Tô di nương dậy!” Từng đạo từng đạo mệnh lệnh ban ra, cả Cố phủ lập tức bận rộn...

Mọi người trong phủ đều bận rộn nhưng có hai người lại nhàn hạ.

Phù dung trưởng, mền uyên ương, xuân tiêu khổ đoạn.

Trong tân phòng, Triệu Như thị gồi đầu trên cánh tay Cố Triều Huy, mái tóc cả hai xõa trên người đối phương, quấn quýt lấy nhau tựa như lời thề kết tóc.

“Mạc Sầu, Mạc Sầu...” Cố Triều Huy cắn lấy tai nàng ta, thân mật gọi tên, sau ba tiếng gọi liên tục Triệu Như thị mới dần tỉnh dậy, thì ra là gọi nàng ta sao.

Bỏ đi tên gọi, bỏ đi cơ thể da tóc, bỏ đi phụ mẫu, bỏ đi quá khứ, bỏ đi người có tên là Triệu Như thị kia để đổi lại sự dịu dàng, sự sủng ái, những lời nói âu yếm, bất li bất khí của Cố Triều Huy, đổi một cơ thể có thể sà vào lòng hẳn ta mà không cần lo sợ bị đẩy ra. Sau đó, có được tất cả những gì trong mộng.

Có thể mỗi ngày gói đầu lên vai hấn tỉnh dậy mà không sợ bị trách mắng. Nay dù cho cánh tay có bị tê hấn cũng chỉ không biết nên cười hay nên khóc véo mũi dịu dàng nói: “Nàng còn có thể ngủ thêm một lúc.” Có thể bày mười hai kiểu dáng tơ tằm khác nhau trước mặt hấn, từng loại từng loại đưa hấn ta xem, hỏi đi hỏi lại hấn ta loại này có đẹp không, màu sắc nào hợp với nàng ta mà không sợ hấn ta cười lạnh lùng, phủi tay áo quay người rời khỏi. Nay hấn ta chỉ mỉm cười đợi khi nàng ta giận rồi, mới dang tay ôm nàng ta vào lòng, cắn tai nàng ta nói: “Nàng đẹp thì những thứ đó mới đẹp. Tất cả đều tặng cho nàng hết có được không?”. Có thể chính tay hầm canh cho hấn ta uống mà không cần sợ hấn ta tiện tay để sang một bên, ngày hôm sau một muỗng cũng chưa động đến bị hạ nhân đem đi. Nay dù cho nàng ta chính tay gọt một trái lê, hấn ta cũng sẽ ngồi cạnh, nhìn nàng ta với ánh mắt đầy tình ý, đợi khi vòng vỏ lê cuối cùng rơi xuống đất, hấn ta sẽ như đứa trẻ há miệng ‘a a’ vài tiếng đòi ăn. Nàng ta chỉ cần ‘phụt’ cười cắt trái lê thành vài miếng nhỏ, đưa vào miệng hấn ta.

“Đang nghĩ gì vậy?” Cố Triều Huy ngắt ngang dòng suy tư của Triệu Như thị, mu bàn tay trái dọc từ gương mặt nàng ta xuống đến xương đòn, bờ vai, eo thon... sau cùng, bàn tay nghịch ngợm kia véo lấy eo nàng ta.

Triệu Như thị rên một tiếng, e thẹn liếc hấn ta, quả thật là ánh nhìn yêu mị khôn cùng khiến Cố Triều Huy bất giác xuân tình vẩn vương, tiếng đùa nghịch của hai người lại vang lên phảng phất như đôi uyên ương nghịch nước.

Mãi cho đến khi hạ nhân gõ cửa đem nước rửa mặt và điểm tâm sáng vào, hai người họ mới dừng lại.

Triệu Như thị lui đi hạ nhân, đích thân hầu hạ Cố Triều Huy rửa mặt thay xiêm y. Cố Triều Huy mỉm cười búng tay ra lệnh hạ nhân lui xuống, chỉ để lại bàn tiệc tinh tế. Bốn mươi loại canh hầm, hai mươi đĩa điểm tâm, vây quanh lấy chiếc đĩa mã não trắng ở giữa.

Thiện phòng dùng cả khối băng điêu khắc thành một đóa tuyết liên, mười mấy trái vải căng tròn mọng nước nằm giữa nhụy hoa. Mã não trắng chứa bạch tuyết liên, bạch tuyết liên chứa trái vải trắng, khí lạnh khẽ lan tỏa khiến cả khuê phòng đều mang hơi mát.

Cố Triều Huy cầm lấy một trái vải, tận tay đưa đến bên miệng Triệu Như thị, cười nói: “Mấy ngày trước, không phải nàng nói khí trời quá nóng, ăn cái gì cũng cảm thấy dầu mỡ sao? Đây là vi phu sai người cưỡi ngựa ngày đêm không nghỉ đưa trái vải từ Linh Nam...”

“Phu quân.” Triệu Như thị khẽ nheo mày, “Quá hao phí rồi.”

“Không sao.” Cố Triều Huy không đưa chính kiến, “Vì nàng, vi phu nguyện ý học hỏi hôn quân cổ đại.”

“Nhưng thiếp không muốn làm Đắc Kỉ Bao Tự⁽¹⁾ của chàng.” Triệu Như thị nắm lấy tay hấn ta, đôi mắt sáng trong nhìn chăm chăm hấn ta, “Thiếp chỉ muốn làm Mạc Sâu của chàng.”

“Dù cho bốn mùa làm thiên tử, không sánh hộ gia có Mạc Sầu...” Ngâm nga bài thơ, Cố Triều Huy mỉm cười véo mũi nàng ta, “Cũng được, ta sẽ làm hôn quân của nàng, nàng sẽ làm Mạc Sầu của ta.”

Triệu Như thị hờn giận đá vào chân hắn ta. Cố Triều Huy không tránh né chịu cú đá ấy của nàng ta, sau đó ‘ai da’ một tiếng ngã xuống đất. Triệu Như thị bị hắn ta dọa giật mình, vội vàng sà đến lo lắng xoa chân cho hắn ta: “Là thiếp không tốt, phu quân, chàng đau ở đâu?”

Cố Triều Huy cười đùa bỡn, chỉ vào một nơi. Triệu Như thị nhìn theo ngón tay hắn ta lập tức mặt đỏ ửng, trách: “Không đàng hoàng!”

“Vi phu chỉ không đàng hoàng với nàng, trong mắt người khác, ta rất đàng hoàng a.” Cố Triều Huy không hề ngượng, dứt lời ngay cả bản thân hắn ta cũng cảm thấy buồn cười, nên liền kéo Triệu Như thị vào lòng, ôm lấy nàng ta từ phía sau, cầm đặt trên vai nàng ta cười không ngớt. Còn Triệu Như thị ảo não rất muốn véo hắn ta.

“Mạc Sầu a, ta nghĩ, vi phu chắc hẳn đã yêu nàng rồi.” Cố Triều Huy dần dần ngưng cười, hơi thở dịu dàng thổi vào tai nàng ta, “Cho nên hận không thể đem thứ tốt nhất trên thế giới này đều cho nàng, hận không thể đáp ứng tất cả tâm nguyện của nàng. Hẳn là các hôn quân trong sử sách cũng đều như vậy...”

“Chàng... hôn quân...” Triệu Như thị nghe thấy những lời này, cả người chột run, cư nhiên rơi lệ.

“Ta đây, ái phi.” Cố Triều Huy đưa tay đón lấy nước mắt nàng ta, đưa đến bên miệng uống đi.

“Có thật là... bất luận thiếp cầu xin chàng điều gì, chàng cũng đều đồng ý?” Triệu Như thị đột ngột quay đầu lại hỏi.

“Đương nhiên.” Cố Triều Huy tươi cười hôn nốt ruồi mỹ nhân bên khóe môi nàng ta.

Triệu Như thị nhìn chằm chằm hắn ta, thấy được bóng hình xa lạ của bản thân trong đôi mắt Cố Triều Huy, miệng như ngâm châu, tai tựa minh nguyệt đang, từng cái liếc mắt từng nụ cười đều chứa yêu khí. Tố thủ họa bì phú tân sinh, tặng người kiều thân danh Mạc Sầu. Nhưng lòng Triệu Như thị chưa từng thay đổi, trước kia nàng ta là người như thế nào, bây giờ nàng ta vẫn là người như vậy. Trước kia nàng ta yêu người nào, bây giờ nàng ta vẫn yêu người ấy.

“Thà cư lậu thất, nguyện âm tào khang, trong lòng thiếp chỉ có một nguyện vọng...” Triệu Như thị mỉm cười, thốt ra từng câu từng chữ, “Xin để thiếp... độc chiếm phu quân.”

Cố Triều Huy nhìn nàng ta, nụ cười trên mặt dần dần nhạt đi.

Triệu Như thị rất sợ hắn ta nổi giận, nàng ta luôn tìm cách khiến hắn ta vui vẻ, nhưng có một số việc không thể thỏa hiệp. Nếu không nàng ta hà tất phải

chịu nổi khổ họa bì, nổi đau cắt da thịt, nằng ta lại hà tất phải khấu đầu ba lạy trước ngọn trường minh đăng ngàn năm không tắt kia, bỏ đi bản thân, bỏ đi thân hữu, bỏ đi tất cả! Chỉ mong duy chỉ một thứ như nguyện!

“Xin chàng, giả tán hậu viện giai lệ, ba ngàn tỉ thiếp!” Triệu Như thị vùng vẫy khỏi vòng tay hấn ta, nhìn hấn ta, quỳ xuống, cúi đầu cầu xin, “Sinh lão bệnh tử, bản tiện phú quý, thiếp cùng bồi cạnh, chỉ xin chàng tâm tựa tâm thiếp, cả đời không hồi hận! Xin chàng đồng ý thiếp!”

Quãng không gian tĩnh lặng, Cô Triệu Huy nhìn chăm chăm nằng ta rất lâu, mới từ từ thốt ra chữ.

Ghi chú:

1. Đắc Kỉ Bao Tự: Đắc Kỉ là tuyệt thế mỹ nhân nhất đại yêu cơ diệt triều Thương. Bao Tự là mỹ nhân diệt triều Tây Chu, tương truyền là người đẹp không thích cười.

Chương 7

Quân Dĩ Chân Tâm Hoán Ngã Tâm

“Được.”

Tiếp đó bảy ngày liên tục, oanh oanh yển yển khóc lóc không thôi trước cửa Cố phủ, những tiểu thiếp bị Cố Triệu Huy đuổi khỏi Cố phủ tay mang tay nải bằng vải xanh, hoặc đi hoặc ngồi xe lần lượt rời khỏi phủ. Có người chua ngoa bám víu đứng trước cửa không ngừng khóc than, có người ba bước một quay đầu, lệ đầm hồng nhan. Trên đường đi, hoa trâm rơi vô số, khiến mặt đường cả trần Thầm Hương như phủ một lớp son phấn.

“Tuyệt.” Nhìn cảnh tượng xảy ra ở Cố phủ, Hoa Diễm Cốt ung dung ngồi trên tửu lâu uống trà nói: “Ngã hoa khai hậu bách hoa sát, màn độc chiếm phu quân diễn không tề, còn nhân tiện giải quyết luôn vấn đề nam nhân ế vợ ở trong trấn, quả là nhất cử lưỡng tiện a!”

Kinh Ảnh hoàn toàn không hứng thú với những hoa hồng liễu lục bên ngoài, hấn chỉ cầm lấy chén cơm cẩm cúi ăn, đôi mắt nhìn chăm chăm đĩa cá chưng trên bàn.

Hoa Diễm Cốt khước môi khẽ giật, chấp nhận số mệnh cầm đũa lóc xương cá rồi gấp thịt cá trắng tươi vào trong chén của Kinh Ảnh. Kinh Ảnh ngẩng đầu nhìn nằng, sau đó gấp món thịt ngũ hoa mình thích nhất vào trong chén của Hoa Diễm Cốt.

Trời ạ! Hoa Diễm Cốt nhìn những miếng thịt lấp lánh lớp mỡ dưới ánh mặt trời kia suýt nữa ngất đi.

“Tiểu nhị lấy hũ rượu gạo lại đây, thêm một đĩa cá chung!” Hoa Diễm Cốt vỗ bàn quay đầu thét, nhân lúc sự chú ý của Kinh Ảnh chuyển dời lên người tiểu nhị, nàng vội vàng cầm lấy đĩa gấp đồng thít ấy trở lại đĩa...

Kinh Ảnh đầu cũng không hề quay lại, đôi đũa gỗ trong tay nhanh chóng giữ lấy đĩa của Hoa Diễm Cốt, sau đó từ từ di chuyển trở về, “Đừng kén ăn.” Kinh Ảnh quay đầu lại, rất nghiêm túc nhìn nàng, “Chỉ ăn rau cải thôi không lớn nổi đâu.”

Hắn ta dùng gương mặt của sư phụ, nói những lời sư phụ thường nói...

Vậy nên khi bước từ Ngự Hương lâu ra, Hoa Diễm Cốt tay xoa bụng, hai mắt vô thần, bước chân gian nan, hơi thở yếu ớt, bộ dạng như sắp nôn ra.

Tam cô lục bà nhàn nhã vô vị cùng tụ tập nhau trong trà lâu nhìn thấy cảnh này, lớn tiếng cười nhạo: “Ai da, đó không phải là Hoa Diễm Cốt sao!” “Nhìn bộ dạng ả ta, chắc không phải là có mang rồi chứ, chắc chắc! Người bên cạnh hẳn là tên nam nhân cùng ả ta vụng trộm!” “Gia môn bất hạnh a, nếu ta mà có khuê nữ như vậy, hẳn là đánh chết rồi!” Nói rồi một nắm đậu phộng từ ngón tay họ văng ra, từ trên lầu cao rơi xuống, rơi ngay đầu Hoa Diễm Cốt.

Hoa Diễm Cốt nheo mày vừa định nổi giận, đã thấy một bóng đen từ bên người nàng suột qua lao vào trà lâu... định thần lại, trong lòng nàng bất giác thâm nghĩ: tiêu rồi, là Kinh Ảnh!

“Đao hạ lưu nhân!” Hoa Diễm Cốt tựa như lửa bén tới đuôi nhanh chóng xông lên trà lâu. Sống chết của những tam cô lục bà ấy nàng không quan tâm, nhưng Kinh Ảnh giết người giữa phố ít nhiều cũng bị lưu đầy ba ngàn dặm a!

Các quan khách trong trà lâu sớm đã cách biệt chiếc bàn của những tam cô lục bà kia, từ xa nhìn vị hắc y thiếu niên mình đây sát khí trước mắt.

Chỉ thấy Kinh Ảnh thần sắc điềm đạm, phảng phất như nhấc chó mà nhấc tam cô đến bên cửa sổ, vẻ mặt lãnh đạm như nhìn thấu sinh tử: “Người ném đậu phộng vào Diễm Cốt, ta sẽ ném ngươi.”

“Đừng đừng! Thiếu hiệp tha mạng a!” Tam cô nước mắt đầm đìa ôm lấy vai hắn, tiếng gào thét như giết heo, “Thiếu hiệp, khi này người đứng quá xa lão thân không nhìn rõ, cho nên nói sai, bây giờ lão thân nói lại... a! Nhìn gương mặt này, hông này, thân thủ này, mười dặm tám làng cũng không tìm được người tốt hơn thiếu hiệp! Với kinh nghiệm mười tám năm làm bà mai của ta mà nhìn, người với Hoa nha đầu quả là một cặp trời sinh a! Kiếp trước nếu thiếu hiệp là Bá Vương thì nàng ta là Ngụ Cơ! Nếu người là Hậu Nghệ, nàng ta là Hằng Nga! Nếu người là Ngưu Lang, nàng ta là Chức Nữ! Thiếu hiệp ta thương lượng chút, người thả ta ra, ta sẽ làm mai miễn phí cho hai người có được không?”

Nhìn tam cô càng nói càng lung tung, trong câu còn có ẩn ý, những đôi nam nữ trong lời nói của bà ta đều có kết cục như thế nào hả? Bá Vương biệt Cơ, Hằng Nga về trăng, Ngưu Lang Chức Nữ sinh li tử biệt!

Hoa Diễm Cốt xoa xoa mi mày, bước lên tách hai người họ ra, sau đó níu lấy Kinh Ảnh bước khỏi trà lâu, sau lưng là những quan khách ló đầu ra nhìn chỉ chỉ trỏ trỏ, tam cô lục bà thì ôm thành một khối run lẩy bẩy như bầy cóc non, ánh mắt nhìn Kinh Ảnh như đang nhìn thấy quỷ.

Trà hương tiết mẫn Giang Nam ngõ, chấp tử chi thủ hoa hạ hành⁽¹⁾.

Tháng bảy hoa tử vi nở, trong màu xanh mơn mớn, từng dây từng dây tử vi leo quanh tường, nở rộ như thiếu nữ quyên tú điềm tĩnh ngời đầu tường, màu vàng nhạt của váy dập dờn bay theo gió. Cánh hoa rơi trong gió tựa như tuyết đầu mùa, màu sắc vàng nhạt rơi trên vai của Hoa Diễm Cốt, mang theo mùi hương thoang thoảng.

“Người quá mạnh động rồi.” Hoa Diễm Cốt nắm tay Kinh Ảnh vội vàng đi vào nhà, “Thà đắc tội quân tử, không đắc tội tiểu nhân... thà đắc tội tiểu nhân, không đắc tội nữ nhân! Đặc biệt là một bọn nữ nhân quá rồi! Họ sẽ không giết người, nhưng có thể khiến người kinh tởm không nuốt nổi cơm. Nhìn đi, ngày mai những tin đồn về người sẽ lan khắp trấn, cái gì mà ba tuổi lên nhìn tiểu phu nhân tám, bốn tuổi phá cửa nhà quả phụ, năm tuổi lừa gạt dụ dỗ vân vân và vân vân.”

“Ta không quan tâm.” Kinh Ảnh cúi đầu, nhìn những ngón tay đan nhau của hai người, “Như vậy cũng tốt, họ chỉ sẽ nói đến việc của ta chứ không nói đến Diễm Cốt.”

“... Người...” Hoa Diễm Cốt dờ khóc dờ cười quay người đi, hoa tử vi sau lưng dập diu đầu cành, trời xanh mây trắng, độc chiếm cả một vườn xuân, “Ta chỉ có cho người chút cơm ăn...”

“Trên đời này, chỉ có Diễm Cốt quan tâm ta thích ăn gì, ăn có no hay không.” Kinh Ảnh đưa tay nhẹ nhàng quét đi cánh hoa rơi trên vai nàng, điềm tĩnh nói, “Diễm Cốt quan tâm đến ta, từ nay về sau, việc của Diễm Cốt cũng là việc của ta.”

Ngón tay thô ráp của hắn bắt chộp chạm vào khuôn mặt Hoa Diễm Cốt. Nếu như nói gương mặt Hoa Diễm Cốt thanh lạnh như tuyết đầu đông, vậy thì ngón tay của Kinh Ảnh tựa như ẩn chứa sức nóng đầu hạ. Một chút vẻ ửng hồng từ ngón tay Kinh Ảnh xuất hiện, rồi nhanh chóng lan tỏa trên gương mặt của Hoa Diễm Cốt.

“Được rồi, ta biết rồi.” Hoa Diễm Cốt vội cúi thấp đầu, nhưng nghĩ kỹ lại cảm thấy không ổn, lại nhanh chóng quay người đi, quay lưng lại lâu bà, “Quân tặng ta chân tình, ta sẽ đáp lại chân tình. Sau này, việc của người cũng là việc của ta.”

Kinh Ảnh đi sau lưng nàng ‘ùm’ một tiếng, âm thanh trước này đều bình lặng không gợn chút sóng tựa như một đầm nước chết, nay mang một chút tia ôn nhu phẳng phất như trong đầm nước chết vươn ra một cành hoa, dần dần nở ra đóa bạch liên tinh khiết...

“Cùng ta đi mua vài con cá.” Hoa Diễm Cốt cong môi, khẽ quay đầu lại, “Tối nay ta sẽ làm món cá chép chua ngọt cho ngươi...”

Tiếng nói của nàng lập tức im bật. Gió nhẹ thoảng qua, cuốn lên chiếc rèm xanh nhạt, người trong kiệu khẽ liếc nhìn sang, rèm đã buông xuống. Nhưng chỉ cần thoáng chốc ấy đã đủ để Hoa Diễm Cốt nhìn người trong kiệu.

“Việc này không thể nào!” Hoa Diễm Cốt nhìn theo hướng rời đi của chiếc kiệu, người như bị sét đánh phải, ánh mắt đầy sự kinh ngạc, phảng phất như nhìn thấy chuyện không thể xảy ra nhất trong thiên hạ và người không nên xuất hiện ở đây.

Kinh Ảnh nhìn chiếc kiệu ấy rồi lại nhìn nàng, tay trái ấn trên trường kiếm, trầm giọng hỏi: “Là kẻ thù?”

Hoa Diễm Cốt hồn lìa khỏi xác, đưa tay giữ Kinh Ảnh lại, rất lâu sau mới hồi thần. “Mau! Quay về!” Hoa Diễm Cốt hạ giọng quát, thần sắc trầm trọng nói, “Xảy ra việc lớn rồi!”

Hoa nở hai đầu, mỗi cành một vẻ.

Hai người họ vôi vàng trở về Hồng Dục đường, ở phía kia, chiếc kiệu đã dừng trước Cố phủ. Trong khi ấy, Cố Triều Huy đang ở trong khuê phòng của Triệu Như thị xử lí sổ sách.

Triệu Như thị bên cạnh hầu hạ, mài mực thêm hương cho hấn ta, thỉnh thoảng giúp hấn ta xử lí một số sổ sách không mấy quan trọng, cũng có thể xem như phu xướng phụ tùy, hòa hợp vui vẻ.

“Mạc Sầu của ta còn giỏi những thứ này, thật khiến vi phu kinh ngạc.” Cố Triều Huy thấy nàng ta xử lí sổ sách tỉ mỉ tươm tất, hiển nhiên rất mừng rỡ, đưa tay nhắc lấy chiếc dạ quang bôi, uống một ngụm rượu nho, sau đó nâng cằm Triệu Như thị bón rượu vào miệng nàng ta.

Triệu Như thị bị sặc phải, gương mặt yêu diễm nhất thời đỏ ửng như hoa đào. Sắc mặt của Cố Triều Huy sầm lại, hấn ta cười ám muội, cúi đầu cắn lấy vành tai nàng ta, nói thầm, “Mạc Sầu tốt của ta, đêm nay, vi phu nhất định sẽ thưởng cho nàng.”

Trong lòng Triệu Như thị ngọt như mật.

Nàng ta vốn là trưởng nữ của Triệu phủ, mẫu thân là chủ mẫu của Triệu phủ, chủ trì mọi việc trong phủ. Nàng ta theo bên cạnh mẫu thân chịu sự giáo dục của đại gia khuê tú, quản lí sổ sách cũng biết ít nhiều, xử lí những việc nhỏ như vậy, tự khắc không thành vấn đề. Dù bảo nàng ta quản lí cả Cố phủ cũng không làm khó được nàng ta.

Ngẩn người nhìn một bên gương mặt Cố Triều Huy, trong lòng Triệu Như thị thâm nghĩ: “Thị thiếp cuối cùng cũng rời khỏi rồi, từ nay về sau, trong nhà chỉ có phu quân và ta. Sau này, bất luận bản tiện phú quý đều có ta bồi cạnh

chàng. Ta sẽ quản lí việc trong Cố phủ cho chàng, để ngân lượng tư lượ trong kho phòng ngày càng chất cao. Ta sẽ quản lí nội viện cho chàng, để trong nhà lễ nghi nghiêm túc. Ta sẽ lập tư thực, mời đại nho đương đại dạy dỗ hài tử trong tộc, trong ba đời ắt khiến chàng thoát khỏi tên gọi bạo phát hộ, trong năm đời ắt trở thành thế gia chung minh đỉnh thực, thi lễ trâm anh. Ta nguyện bỏ hết tất cả những gì ta có được, chỉ cầu cùng chàng luôn ở bên nhau, răng long đầu bạc.”

Cố Triều Huy nắm tay nàng ta đưa đến trước mặt, nhẹ nhàng hôn lên ngón tay sơn dịch hoa phụng hoàng, cười hỏi: “Nàng nhìn phu quân như vậy làm gì? Ta không chịu được sự câu dẫn này đâu, còn nhìn nữa thì ta chỉ còn cách bạch nhật tuyên dâm thôi.”

Triệu Như thị ‘phụt’ cười, tì trán vào mi mày của Cố Triều Huy. Cố Triều Huy cự người: “Làm gì thế?”

“Đừng cử động.” Triệu Như thị thì thầm, “Thiếp nghe mẫu thân nói, phu thê hai người nếu có thể ngày ngày như vậy, phạt tử thấy được sẽ cho cả hai sinh đồng khâm tử đồng huyết⁽²⁾.”

“Xin ông ta không bằng xin ta.” Cố Triều Huy hôn lên môi của nàng ta, “Vi phu cho phép nàng là được.”

Triệu Như thị ngẩng đầu, đôi mắt nhìn hấn ta sáng như pháo hoa lễ thượng nguyên: “Thật sao?”

Ta dùng chân tình tặng quân, quân quả dùng thành ý đáp ta?

Cố Triều Huy cười ‘ha ha’, vừa định nói gì, cánh cửa phòng đã ‘két’ một tiếng bị đẩy ra.

Rèm lụa cửa sổ thạch lựu trong suốt, một vị bạch y nữ tử đứng trước cửa, mỉm cười nhìn hai người họ. Khi bốn mắt chạm nhau, sắc mặt Triệu Như thị ‘soạt’ một chốc trắng bệch như giấy.

Việc này không thể! Một tiếng hét vang lên trong lòng nàng ta, việc này không thể nào!

Đôi giày thêu đá bạch ngọc lan bước qua thềm cửa, vị bạch y nữ tử khoan thai bước vào, cúi người trước Cố Triều Huy. “Phu quân, thiếp trở về rồi.” Nữ nhân ấy cung kính nói, “Trước đó không từ mà biệt, thật ra là về nhà thăm thân nhân, nhân tiện đến Tấn Đà sơn thấp hương cầu phúc cho phu quân...”

“Ừ.” Cố Triều Huy lãnh đạm ngắt lời nữ nhân, sau đó lập tức kéo Triệu Như thị đến bên cạnh, nói với nữ nhân, “Đây là tiểu thiếp mới nạp của ta, tên là Mạc Sầu, thường ngày có Mạc Sầu bồi cạnh ta là được, nàng không cần đến tìm ta.”

“Vâng.” Nữ nhân quay sang Triệu Như thị, gương mặt thanh tú trang nhã lộ ra nụ cười mang tia thần bí khó lường, “Gặp qua muội muội. Ta là phu nhân chính thất của Cố lang Triệu Như thị, chiếc vòng tay này xem như quà gặp mặt của ta với muội.”

Triệu Như thị ngẩn người nhìn chằm chằm nữ nhân, lúc thì cảm thấy như mình đang soi gương, lúc cảm thấy như đang nằm ác mộng, mãi cho đến khi nữ nhân kéo tay Triệu Như thị, đeo một chiếc vòng tay phi thúy vào tay nàng ta, nàng ta mới toàn thân đầy mồ hôi giật mình hồi thần.

Người nữ tử trước mắt, cư nhiên có gương mặt giống hệt với gương mặt trước kia của nàng ta. Phảng phất như, khoác lên tấm mỹ nhân bì của Triệu Như thị.

Ghi chú:

1. Hương trà tỏa khắp ngõ Giang Nam, nắm chặt tay nhau đi dưới hoa.
2. Sinh đồng khâm tử đồng huyết: sống chung chẵn, chết chung mộ.

Chương 8

Đệ Tứ Thiết Luật Rước Phong Ba

“Ngươi là ai?” Tim lí do trôn ra ngoài khuê phòng, Triệu Như thị tìm đến vị nữ tử, gặp mặt liền hỏi ngay.

Vị nữ tử ấy ngồi trên ghế gỗ lê vàng, tay trái cầm chung trà sứ, tay còn lại cầm nắp chung trà, nhẹ nhàng quét trên vành ly, sau đó từ tốn nhấp một ngụm mới từ từ ngẩng đầu, lạnh nhạt cười nói: “Ta là Triệu Như thị.”

“Ngươi nói dối!” Triệu Như thị giận run người, nhưng có khổ mà không biết nói ai.

Đưa tay lui đi hạ nhân, vị nữ tử ấy đứng dậy, váy màu ngọc lan quét nhẹ trên đất, nữ tử ăn mặc thanh tú, mái tóc đen dùng một chiếc trâm cài lại trên đỉnh, một hạt đông châu toát ra chút u hàn. Từ từ vòng quanh Triệu Như thị, nữ tử cười giễu cợt: “Muội muội quả là mỹ mạo, thân hình tốt vậy, khó trách phu quân vì một câu nói của muội muội liền giải tán tất cả thị thiếp. Thiết nghĩ chỉ cần một ngày có muội muội ở đây, phu quân sẽ không ngó ngang gì đến ta.”

“Im miệng, ai là muội muội của ngươi?” Triệu Như thị lạnh lùng ngắt lời nữ tử, “Phu quân là của mình ta, ngươi là cái thá gì?”

“Đúng, ta không là cái thá gì...” Nữ tử ấy từ từ đi đến trước mặt Triệu Như thị, mặt đối mặt, mũi đối mũi, mắt đối mắt, sau đó ngũ quan đột ngột co rúm tựa như ác quỷ đến từ địa ngục, âm hiểm sắc lạnh: “Còn ngươi lại là cái thá gì? Triệu Như thị! Ngươi tưởng rằng chỉ có ngươi gặp được vận may sao? Ngươi tưởng rằng tất cả các chuyện tốt trong thiên hạ đều bị người chiếm hết sao? Ngươi có thể gặp được họa bì sư tại sao ta không thể! Ngươi có thể đổi da có được cuộc sống mới, tại sao ta lại không!”

Triệu Như thị bị lời nói của nữ tử dọa lùi sau một bước, trong lòng hét lên một tiếng thê thiết: Hoa Diễm Cốt, đây quả là việc tốt ngươi làm!

Trong Hồng Dược đường, tĩnh thất sinh hương. Dưới ánh đèn, Hoa Diễm Cốt giờ chiếc hộp gỗ đàn khắc đóa hoa ngọc lan ra, chỉ thấy hương liệu hoàn toàn không thấy thứ quan trọng nhất bên trong - tấm mũ nhân bì của Triệu Như thị.

“Đệ tứ thiết luật...” Hoa Diễm Cốt lẩm bầm, thần thái hoang mang, tất cả mọi sự vật trước mắt đều mơ hồ, duy chỉ kí ức ngày càng hiện rõ.

Nàng nhớ hai năm trước, ngày cùng đại sư huynh cùng làm lễ xuất sư.

Phần hương mộc dục, thanh tĩnh thân tâm, lẳng lặng nhìn kẻ hầu thay bộ bạch y tay áo thêu hoa văn thụy thảo, lại có tiểu nữ nhi dùng lang hạo điểm phấn vàng vẽ từng đạo phù văn màu vàng dưới chân họ.

Bạch y kim văn, ý uẩn thủ bắt bạch dạ, túc đạp hoàng tuyền.

Từ nay không phải lo sợ, có thể nghịch thiên cải mệnh trở thành nhất đại họa bì sư. Vạn sự đầy đủ, giờ tốt đã đến, nhưng lại thiếu chi tiết quan trọng nhất - không thấy sư phụ đâu!

Hoa Diễm Cốt và đại sư huynh cùng đợi trước bài vị của sư tổ ba ngày ba đêm, nhiệt huyết đầy mình chờ đợi đến độ trở thành lãnh huyết, đêm ba mươi tết năm đó trời lạnh cóng, trong tình trạng y thực không đủ, chỉ có thể dựa vào công phẩm trên bàn mà sống qua ngày, cả hai vừa ăn vừa suy nghĩ làm sao đổ tội ăn vụng công phẩm lên người đối phương.

Ba ngày sau, sư phụ chậm rãi đến nơi, tỏ lòng xin lỗi với cả hai. “Kì thực vi sư không cố ý đến trễ.” Nụ cười dịu dàng như minh nguyệt thanh phong, “Chẳng qua là trên đường đến đây, chợt nhớ là quên mang lễ vật xuất sư cho cả hai, chỉ có thể ở núi rừng biển sông tìm kiếm suốt ba ngày, cuối cùng tìm được hai thiên tài địa bảo... Hàn Quang, đưa tay ra.”

Đại sư huynh thần sắc kích động, khụy gối trước mặt sư phụ, hai tay đưa cao. Sư phụ mỉm cười đặt quả chuối vào lòng bàn tay đại sư huynh...

Đại sư huynh dùng một ánh mắt đáng sợ nhìn trái chuối, dè nén âm thanh, hồi lâu mới mở miệng: “... Đây là vật gì?”

“Ngu đồ, đây là chuối càn khôn lục hạp duy ta độc tôn, vi sư hao phí bao nhiêu công phu mới có thể tìm ra cho con.” Sư phụ đưa tay vỗ vai đại sư huynh, mỉm cười nói: “Sao, cảm động đến đột nhiên mất khả năng suy nghĩ... hửm? Sao lại dùng ánh mắt đó nhìn vi sư, không lẽ con định đối địch với ta sao?”

Đại sư huynh nhìn sư phụ, lại nhìn bàn tay ấn trên vai mình, thoáng chốc, Hàn Quang nhớ lại những tên phương trượng, chủ trì, chương môn, tông đà chủ, trưởng lão ma giáo, diệt tuyệt sư thái... đã chết dưới bàn tay này.

Do đó, chỉ còn cách thở dài một tiếng, đến góc tường ăn chuối... Hoa Diễm Cốt thương tiếc nhìn Hàn Quang, cảm thấy bóng lưng Hàn Quang thập phần tiêu điều...

“Tiểu Diễm Cốt, đưa tay ra.” Dùng một trái chuối đuối khéo đại sư huynh, sư phụ dùng ánh mắt từ ái nhìn Hoa Diễm Cốt.

“... Xin sư phụ ban chuối.” Hoa Diễm Cốt không còn lựa chọn nào khác đưa tay ra.

Sư phụ mỉm cười đầy phong thái của một tông sư, mái tóc bạc tung bay phảng phất như một chiếc áo bào màu trắng tuyết... Sau đó, người đặt một trái sầu riêng vào bàn tay nàng... Hoa Diễm Cốt dùng ánh mắt đáng sợ nhìn trái sầu riêng ấy.

“Vật này cho con, dùng để phòng thân.” Ngữ khí của sư phụ đầy nặng nề dặn dò, “Có một việc, sư phụ luôn quên nói với con...”

... Điều ân sư quên nói chính là vì cô ý không nói... Hoa Diễm Cốt tay cầm trái sầu riêng, hít một hơi thật sâu: “Sư phụ... đồ nhi đã chuẩn bị tâm lý rồi.”

“Ừ, thật ra cũng không có gì lớn lao.” Sư phụ mỉm cười, “Chẳng qua là ngoài ba đại giới luật, còn có điều luật bất thành văn quên không với con, có liên quan đến... việc tranh đấu giữa các họa bì sư.”

Đại sư huynh thích cùng người khác tranh đấu nhất kia sớm đã vênh tai nín thở lắng nghe, còn Hoa Diễm Cốt lại lòng thảm bất an, mắt giật liên hồi, có cảm giác lời tiếp sau đây của mõ nhân sẽ ảnh hưởng trực tiếp hoặc gián tiếp đến nửa đời sau của nàng.

“Họa bì sư người nhiều vô số, đều là tài nghệ đời đời tương truyền, nhưng rất tiếc không phải ai cũng có tài hoa và khí độ nghịch thiên cải mệnh. Dù cho là danh môn lưu phái, cũng khó tránh khỏi hổ phụ sinh khuyển tử, tiếc thay loại người này khi hạ sinh đã kế thừa từ tay trưởng bối vô số mũ nhân bì danh chấn thiên cổ.” Sư phụ nheo mắt vừa cười vừa nói, đôi mắt đẹp như họa thoáng qua một tia hàn quang sắc lạnh, “Để tránh mũ nhân bì rơi vào tay loại người vô dụng này, khiến mình châu nhuốm bụi trần. Nên những năm gần đây giữa các họa bì sư có một điều luật bất thành văn - đệ tứ thiết luật, phạm là giữa các họa bì sư đều có thể đấu với nhau, người thắng có thể tùy ý chọn lấy ba tấm mũ nhân bì từ tay kẻ thua cuộc. Từ đó người giỏi càng giỏi, người yếu càng yếu dần, loại bỏ những kẻ hạ đẳng và phế phẩm khỏi hàng ngũ họa bì sư!”

“Thì ra là vậy.” Hoa Diễm Cốt thở dài nhẹ nhõm, ưỡn ngực kiêu ngạo nói, “Sư phụ yên tâm, Diễm Cốt tuyệt đối không thua bất cứ người nào!”

“Mong là như vậy...” Ân sư vén một lọn tóc mặc cho ngân tơ trượt theo ngón tay, từ tốn nói: “Hàn Quang thua cũng không sao, nhưng nếu như con thua, sư phụ sẽ rất khổ não.”

“Tại sao?” Hoa Diễm Cốt và đại sư huynh đồng thành hỏi. “Bởi vì con là nữ nhi a.” Sư phụ thương tiếc nhìn nàng, “Hàn Quang nhiều lắm cũng thua ba tấm mũ nhân bì, còn nếu như con thua, chiếu theo đệ tứ thiết luật thì phải gả cho họa bì sư chiến thắng con, trừ phi đối phương là nữ nhân. Thật bi ai, ái đồ! Sinh ra

làm nữ nhi như con thật bất hạnh a, quả nhiên vẫn là đừng xuất sư, cả đời đều ở dưới đôi cánh che chở ấm áp của vi sư được rồi!”

“... Tên khốn nào bày ra thiết luật này vậy!” Hoa Diễm Cốt ngẩn người, cuối cùng không kiềm được mắng.

“Là vi sư.” Sư phụ mỉm cười ôn nhu, tay trái từ từ đặt lên vai nàng. Hoa Diễm Cốt nhìn bàn tay trên vai mình, trong thoáng chốc, nhớ lại bàn tay này từng san bằng biết bao nhiêu chùa miếu, đạo quán, tổng đà, ma giáo, tổng vân và nửa ngọn núi Nga Mi...

“Khục khục, sư phụ, nghĩ kỹ lại hành động này quả hàm chứa ân ý thâm sâu a... chẳng qua là đồ nhi ngu muội không hiểu được cho nên không thể lí giải... a, đồ nhi tuyệt đối không có lời oán trách nào, chỉ là cảm thán khoảng cách trí tuệ giữa đồ nhi và sư phụ.” Hoa Diễm Cốt cười khổ nói.

“Ha ha ha, vi sư tự khắc có đạo lí của vi sư.” Sư phụ dịu dàng an ủi, “Con cũng không cần làm bộ mặt như khổ qua như vậy, vi sư sớm sẽ nghĩ ra một kế sách vẹn toàn.”

“Thật sao?” Hai mắt Hoa Diễm Cốt lấp lánh. Ngón tay của sư phụ chỉ về phía đại sư huynh khụy một bên vừa ăn chuối vừa xem kịch: “Lập tức gả cho đại sư huynh con là được.”

Đại sư huynh giật nảy mình, trái chuối trên tay rơi xuống. Hoa Diễm Cốt đau khổ nhắm nghiền mắt: “... Còn có lựa chọn nào khác nữa không?”

“Thóc đâu mà đãi gà rừng.” Sư phụ nhướn mày lãnh đạm nói, “Sư phụ cực khổ nuôi con khôn lớn như vậy, sao có thể để những tên nam nhân lai lịch bất minh ngồi hưởng thành quả? Muốn ta làm giá y cho kẻ khác... chi bằng ta tự cung tự cấp! Đồ nhi, nếu con không muốn gả cho đại sư huynh của con, vậy có thể gả cho vi sư.”

Hoa Diễm Cốt lập tức quay mặt đi: “Đại sư huynh, chúng ta bây giờ đi thành thân...” Đại sư huynh lườm nàng, khua đao mà hát: “Ta thập bộ sát nhất nhân! Ta thập lí bất lưu hành! Ta chém tận thế gian hồng phấn cỏ lâu...”

Hoa Diễm Cốt nổi giận: “Cái gì hồng phấn cỏ lâu, huynh là hòa thượng sao?” Đại sư huynh cũng nổi giận: “Muốn ta cưới muội, ta thà bước vào phật môn!” Tiếp sau đó, hai người bắt chấp sự có mặt của sư phụ, đánh nhau một trận...

“Ha ha ha...” Sư phụ cười rất lâu mới bước lên trước mỗi tay một đĩa ôm cả vào lòng, ba ngàn tóc bạc tựa như nguyệt hoa, khuynh diệp từ trên vai xuống người của Hoa Diễm Cốt và Hàn Quang, bao bọc họ trong ánh ngân quang dịu dàng, “Được rồi, được rồi, nếu như tiểu Diễm Cốt gả cho người khác, vi sư và Hàn Quang sẽ cùng gả qua đây, đến khi đó để cả nhà họ cùng hầu hạ chúng ta, nếu như phu quân con có tam thê tứ thiếp vi sư sẽ giết hết cả nhà họ, nếu như mẫu thân hay tẩu tẩu của hấn ta ý già ức hiếp con vi sư sẽ diệt cửu tộc của hấn

ta... đợi khi cả nhà họ chết cả, ba sư đồ chúng ta lại tương y vi mệnh, hành tẩu thiên nhai.”

Hoa Diễm Cốt và đại sư huynh mở miệng nhưng không nói thành lời, chỉ lặng lẽ để ân sư ôm chầm.

Năm đầu tiên, được sư phụ nhặt về, bỏ vào chiếc giỏ trúc sau lưng, dùng rau dại sẵn có nấu thành cháo, từng muống từng muống dứt cho cả hai. Năm thứ hai, nắm bàn tay lớn của sư phụ, từng bước tập đi, í ớ tập nói. Năm thứ ba, trong ngôi miếu hoang bị muỗi cắn không ngủ được, sư phụ mỉm cười ngồi dậy, dùng chiếc quạt mo trong tay vỗ từng cái từng cái trên người họ, đuổi muỗi cho cả hai. Năm thứ tư, mùa đông ấy tuyết lớn, sư phụ để lại ngân lượng, dặn dò cả hai ngoan ngoãn ở trong khách điếm đợi người trở về. Cùng năm ấy, chương quay của khách điếm ức hiếp cả hai nhỏ tuổi, lấy hết ngân lượng đuổi cả hai ra khỏi khách điếm. Tuyết lớn phủ đầy người, Hoa Diễm Cốt nắm tay Hàn Quang, run rẩy nói: “chúng ta không đi, chúng ta đợi sư phụ quay lại.” Hàn Quang ôm chặt nàng, gật gật đầu, ánh mắt tựa như thanh đao sắc bén rút khỏi bao, nhìn chằm chằm vào khách điếm, phát ra hàn quang.

Đến năm thứ năm, Hàn Quang lại vào gian khách điếm ấy ăn trộm đồ, nhưng không gặp may bị bắt được. Chương quay tâm địa tàn độc ném Hàn Quang ra phố, tiếp đó là một trận đánh đập tới tấp, cuối cùng còn định chặt đi đôi tay của Hàn Quang. Hoa Diễm Cốt sà vào người Hàn Quang, khóc lóc xin tha, chỉ đổi lại nụ cười khinh nhạt của chương quay, lão ta giơ cao con dao sáng bóng trong tay.

“Tránh ra.” Hàn Quang ho ra máu. Hoa Diễm Cốt quay lưng lại với Hàn Quang, giơ cao đôi tay nhỏ còn đang run, thút thít: “Xin thúc thúc... dùng đôi tay của con, đổi lấy đôi tay của huynh ấy.”

Ánh đao trút xuống, máu tươi tung tóe. Thủ cấp của chương quay rơi xuống đất, từ từ lăn xa.

Mọi người xì xầm bàn tán, một người cười hắc mã, từ trên cao liếc nhìn cả hai, bên cạnh là ba mươi sáu thiết kỵ vung roi ngựa, lạnh lùng vô tình xua đuổi bách tính vây quanh. Người ấy bỏ trường kiếm còn đang nhỏ máu xuống, xoa người xuống ngựa, vài bước chân liền đến bên cạnh cả hai, mỗi tay một người, ôm cả hai vào lòng.

“Chỉ có duy nhất lần này ta phải cảm tạ trời xanh...” Mái tóc trắng xõa trên vai người ấy, khiến cả hai chìm ngập trong ánh bạc, sư phụ ôm chặt họ, thành kính nhắm nghiền mắt, nói thắm: “Cảm tạ trời xanh, để hai đứa con... đều còn sống...”

Huân hương cháy cạn, hồi ức dần tận.

Trong Hồng Dược đường, Hoa Diễm Cốt từ từ mở mắt ra, cắn giận nói: “Ta tuyệt đối không thể thua! Đại sư huynh trở thành a hoàn bồi giá thì thôi, sư phụ

tuyệt đối không thể, bất luận thế nào cũng được! Tuyệt đối không thể để bất cứ ai bất kính với sư phụ!”

Sau khi hạ quyết tâm, dòng suy tư của Hoa Diễm Cốt dần trở nên rõ ràng hơn. Diện mạo của tên họa bì sư đó, cũng trong một đêm không ngủ của nàng, dưới sự đẩy đưa hung tàn, từ từ hiện ra...